

FOAIA POPORULUI

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an 5 cor. 40 bani.
Pe o jumătate de an 2 cor. 70 bani.
România, America și alte țări străine 11 cor. anual.
Abonamente se fac la „Tipografia Poporului”, Sibiu.

Foaie politică Apare în fiecare Duminică.

Telefon Nr. 145.
Adresa telegrafică: „Foaia Poporului”, Sibiu.

INSERATE:

să primească la BIROUL ADMINISTRAȚIEI
(Strada Măcelarilor Nr. 12).
Un șir peștit prima-dată 14 bani, a două-ora
12 bani, a treia-ora 10 bani.

România la răspântie.

Sibiu, 4 Februarie 1916.

De câțiva timp, se vorbește iarăș cu mult zor despre ținuta României, despre planurile ei, și mai cu seamă despre tainica ei tăcere oficioasă, în fața marilor lupte ce se pregătesc nu departe de hotarele ei. Ca un răsunset al acestei fierberii, care se întâmplă în regatul vecin cu monarhia noastră, trebuie să socotim și scrisoarea publicată de gazeta „Berliner Tageblatt” din Berlin, la loc de frunte, trimisă de corespondentul ei de la Sofia, și pe care ne străduim să o tâlmăcim și noi, în numărul de față cititorilor noștri.

Fără de-a socoti bineînțeles fierberea aceasta din România, zice corespondentul, de-o serioasă ascuțire a lucrurilor, totuși trebuie să-i dăm o deosebită însemnătate. Agitațiile zilnice, pe cari le trezește antanta în București, stăruie a urma neîncetat, și cu toate că până acum nu i-a răușit să-și ajungă pe deplin ținta, cătră care își îndreptează toate silințele, totuși unele fapte sunt în măsură de-a pune pentru viitor pe gânduri, puterile centrale (din mijloc). Ținuta nehotărâtă a guvernului, dlui Brătianu, a adus lucrurile acolo, că în anumite cercuri bine înștiințate, atât din punct de vedere militar cât și economic stăpânește neliniște și îngrijorare.

Dupăce, după multe greutăți s'a înfăptuit în fine învoirea, ca cele 50,000 de vagoane de cereale pe cari le cumpăraseră puterile din mijloc să se pornească odată la drum, puterile antantei au știut găsi tot felul de mijloace, ca să oprească trecerea peste granițele țării ale acestor vagoane, începând și ei să cumpere mari grămezi de bucate, în parte în adevăr, în parte numai de ochii lumii, cu toate că nu se știe încă

limpede cum vor putea transporta aceste cereale în țările din apus, deoarece o vindere a lor în Rusia este cu neputință, fiindcă ea are însași magazine întregi pline de bucate, pe cari nu știe unde să le desfacă.

În fiecare zi se tipăresc în gazetele din România publicațiuni de-ale ambasadei engleze (ministru englez la București), în cari vânzătorii români de cereale și agronomii sunt provocați de-a vinde ambasadei sau agenților ei, toate bucatele ce le au, ridicându-se în felul acesta nu numai prețul bucatelor în mod îngrozitor, ci oprindu-se și vagoanele, cari ar fi trebuit să ducă cerealele puterilor centrale, și în felul acesta făcându-le mari greutăți.

Pregătirile militare ale României însă, mai mult decât cele spuse mai sus, pun pe gânduri cercurile diplomatice din Sofia. Deși n'a fost decretată încă mobilizarea, totuși stau sub drapel 8 din 10 părți din armată, iar cea mai mare parte a trupelor sunt adunate cătră hotarele monarhiei Austro-Ungare și cătră hotarele Bulgariei, cât timp trupele dela granița Basarabiei n'au primit nici o întărire. Tot astfel și artileria grea a României este grămădită la aceste părți, fiind de luni de zile retrase de pe coastele Mării negre. Lucrurile acestea, bineînțeles, nu trebuie să lase nepăsătoare puterile centrale, mai cu seamă știindu-se truda antantei pusă în slujba mișcării Bucureștilor. Afară de asta antanta nu se sfiște a mărturisi pe față, că în clipa când va începe marea ofensivă pe toate fronturile deopotrivă, atât România cât și Grecia, se vor alătura lor. Din toate acestea pare a se ivi tot mai mult trebuința, de-a i-se pune României

o întrebare hotărâtă, din partea puterilor centrale, în afacerea ținutei ei. Și se pare, încheie corespondentul scrisoarea lui, că puterilor centrale și aliaților lor nu le lipsește tăria, ca atacurilor nerușinate îndreptate împotriva Greciei să se răspundă cu măsuri corăspunzătoare, luate în alte părți.

Pentru orfelinatul din Sibiu.

Pruncii sunt nădejdea și fericirea părinților. Un om, care nu-și iubește fiii săi, o mîi rău decât o fiară, care însă își iubește puii, ba își dă chiar și viața pentru ei. — Ce folos are un om de viața și averea lui, dacă prunci nu are? — El rămâne un pom neroditor. Cu el pierd și seminția și pomenirea lui. Un om fără prunci nu poate avea fericire, deplină. Patriarhul Avram a avut avere, care azi ar face milioane, avea treisute optzeci de slujbi și era om drept naintea lui Dumnezeu și totuși nu se simțea fericit, căci prunci nu avea. Fericirea deplină numai atunci a intrat în cortul său, când i-a dat Dumnezeu un fiu. Pentru oamenii fără prunci numai o mângâiere și o fericire este, adică: ajutorarea orfanilor adică a pruncilor fără de părinți și jertfirea pentru lege și neam.

Așa e și un popor sau un neam. Pruncii sunt nădejdea în viitorul neamului. Un neam, care nu se îngrijește de creșterea trupeză și sufletăscă a fiilor săi, n'are viitor, își sapă el însuși mormântul și pierd, iară numele lui va fi pomenit cu scârbă de alte neamuri pentru a arăta cu el o pildă de nevrednicie și slăbiciune. Un popor, care doarește, ca el și urmașii lui să ajungă la bine și fericire, trebuie să jertfească cu drag și cu inimă bună pentru creșterea și luminarea fiilor neamului său. Jertfa atunci trebuie adusă, când e și lipsa de ea mai mare, „cine dă degrabă, dă de douăori”, — zice un proverb vechiu al strămoșilor noștri.

Războiul acesta a răpit și va mări răpi încă pe mulți tați dela pruncii lor. Mulți din părinții morți în luptă pentru tron și țară au fost oameni fără avere și numai cu truda mânilor lor și-au câștigat pâinea pentru fiii săi. Pe acei orfani e dator neamul să-i crească, căci sângele și rodul neamului sunt. Neamul numai așa i va putea crește, dacă va întemeia un „orfelinat” s'au casă pen-

tru orfani, unde pruncii orfani vor avea îngrijire și creștere, ca în casa lor părintească.

Înalt Prea Sfinția Sa Ioan Mețianu mitropolitul din Sibiu, văzând lipsa unui orfelinat și văzând dorul și jertfa adusă deja de câțiva bărbați cu iubire de neam, a hotărât întemeierea „Orfelinatului” adevărat „casa pentru orfanii”, celor căzuți în războiu. E datorința neamului acum, atât a celor avuți, cât și a celor săraci, ca toți să jertfească ca să se întemeieze orfelinatul. Cine nu va grăbi cu dăruirea sa, nu e creștin adevărat și nu e nici Român adevărat.

Se vor afla și oameni împetriți la inimă, dia inima cărora a secat „iubirea față de deapropoale” și vor zice, că se va îngriji statul de orfani. Să nu le credem, că mincinoși sunt și nu este adevăr în gura lor.

Statul, după sfârșitul războiului, are să se îngrijească de multe și numai atâta poate face și statul, cât îi ajung venitele țării. Statul nu se va putea îngriji de toate. Multe trebuie să le facă mila și dragostea creștinească. După sfârșitul războiului acela popor va ajunge mai iute la bine și fericire, care va jertfi mai mult pentru ajutorarea celor neputincioși și în locul întâiu pentru ajutorarea și creșterea pruncilor săraci rămași fără părinți, ca să se ridice și aceia bărbați vrednici în sânul neamului. Vai de acel popor, care va aștepta să-i vină toate de-a gata dela stat. Va fi ca și omul, care trăiește din mila altuia.

Voi „tați” și „mame” ați văzut, cu cât dor așteaptă pruncii pe părinții lor duși de-acasă și ați văzut, cât de fericți se simțesc pruncii în brațele părinților. Gândiți-vă, că sunt prunci săraci, a căror tată a murit pe câmpul de luptă, ba a unora și mama a luat-o bunul Dumnezeu la sine și aceia n'au po-nime, cine să-i strângă în brațe și ei au pierdut pentru totdeauna sânul cald și plin de fericire a „tatii” și a „mamii”. De aceștia numai bunul Dumnezeu se va putea îngriji, căci el e tatăl orfanilor. El va lumina și va umplea de dragoste creștinească inima și sufletul neamului nostru, ca să jertfească toți pentru „Orfelinat” sau casa săracilor.

Voi, cei cu stare mai bună, dați mai mult, nu credeți, că prin aceasta veți săraci voi sau pruncii voștri. Jertfa și milostenia sunt binecuvântare pentru casa și pruncii omului. Voi, pe cari nu v'a dăruit bunul Dumnezeu cu prunci, dați cu inimă curată, căci jertfa și darul nostru va fi prinos bineplăcut înaintea lui Dumnezeu. căci fii n'aveți cari să ducă prinos pentru sufletele voastre. Voi, cei săraci dați mai puțin, căci și banul vostru va fi primit, ca al văduvei din sfânta evanghelie.

Iubiți celitori! Milostiviți-vă către orfanii, ale cărora părinți au murit pe câmpul de luptă! Grăbiți cu dăruirile voastre pentru orfelinat și îndemnați și pe cunoscuții voștri să dăruiască, căci: „Fertecți sunt cei milostivi, că aceia se vor milui”. Grăbiți cu darul vostru, căci iată, ce zice Domnul nostru Iisus Christos către cei milostivi și făcători de bine: „Veniți binecuvântațiți părintelui meu, de moștenii

împărăția, care este gătită vouă dela întemeierea lumii”. Grăbiți cu jertfa voastră, ca să vă asculte și pe voi Dumnezeu în „stua năcazului”!

DEPEȘI.

Marele războiu al lumii.

După o lună de încercări mari, Rușii par a mai slăbi cu atacurile lor înverșunate, îndreptate împotriva Cernăuțului, pe care își puseseră în gând să-l ocupe. Pierderile Rușilor se socotesc în luptele acestea cam la 100,000 de oameni, iar câștigul e nimic. Tot așisderea și Italienii au suferit o înfrângere serioasă, fiind loviți în unele puncte pe neașteptate, iar în timpul din urmă câteva baloane germane pornind prin aer împotriva Parisului au aruncat în mijlocul orașului o sumedenie de bombe ce-au omorât oameni, și-au dărâmat o mare mulțime de case. Trupele noastre înaintează acum fără multă piedecă prin Albania, având poate a se ciocni cu Italienii, cari s'au hotărât să apere portul Valona, cu toate puterile lor. În fața Salonicului încă nu s'au început luptele. Parecă ținuta șovăitoare a Greciei, oprește pentru un moment desfășurarea mai departe a lucrurilor acolo, ca cu atât mai aprigo să se înceapă mai târziu.

Portugalia mobilizează.

Berlin. — Lui *Tägliche Rundschau* i se telegrafiază din Lugano: Corespondentul lui *Secolo* din Roma a avut o întrevvedere cu un om principal al diplomației portugheze, care între altele i-a spus și următoarele:

— Ambasadorul englez din Lisabona a avut zilele din urmă dese conferințe cu prim-ministrul portughez. În sfârșit Portugalia s'a hotărât la îndeplinirea îndatoririlor promise, dându-și seama de urmările militare cari vor avea loc. La întrebarea gazetarului, dacă Portugalia va mobiliza ori nu, a primit următorul răspuns:

— *E foarte probabil, deși populația catolică a Portugaliei, pretinde să nu se facă mobilizarea Portugalia însă nu mai poate amâna îndeplinirea îndatoririlor luate față de Anglia.*

Țarul în fruntea armatelor rusești.

București. — Din *Dorohoiu* se anunță că la ocazia trecerii în revizită a trupelor din Bucovina, țarul a declarat că are să ia comanda acestor armate și el însuși are să conducă luptele pentru instăpânirea Cernăuțului.

Lloyd George amenință.

Londra. — În cursul unei convorbiri Lloyd George a spus că Anglia se pregătește să arunce în cumpăna războiului toată greutatea puterii sale. Germania o va simți aceasta în curând. Anglia dispune acum de una dintre cele mai mari armate din lume și aceasta va fi în curând armata cea mai bine echipată. Dar aceasta încă nu e tot. Va începe să se desvolte o nouă Anglie industrială.

Noi — a continuat Lloyd George — am adus în cursul războiului mașini automate în valoare de 7 milioane,

cari vor avea o mare înrăurire asupra industriei noastre, iar acum sporim mereu armata și până acum considerabilă a muncitorilor, deoarece înainte de toate e necesar ca să reparăm, ceea ce a distrus războiul. Din cauza aceasta Anglia nu va săraci, ci din contră va fi și mai bogată.

Am fost totdeauna contra sfârșiri cu forța a neînțelegerilor, dar intrarea Angliei în războiu a fost unicul mijloc pentru a împiedeca primejduirea păcii și a civilizației din partea Germaniei. Sforțurilor mari ale aliaților tind să înmormânteze minciuna nebunescă, că puterea e dreptul și nu vor înceta sforțările lor, câtă vreme nu-i vor săpa o groapă adâncă și largă acestei minciuni.

Lloyd George terminând a spus că aliații sunt solidari ca și la începutul războiului și nu se îndoiesc de biruința lor.

În Lausanne au rupt drapelul consulatului german.

Berna. — *Cu ocazia zilei nașterii împăratului Wilhelm pe edificiul consulatului german din Lausanne, Rue Pichard a fost arborat drapelul Imperiului German. În fața acestui drapel s'au făcut demonstrații. În jurul consulatului s'a adunat mulțime de studenți și muncitori cari strigau mereu jos cu drapelul german și cereau să se arboreze cel elvețian. Toate sforțările poliției au fost zadarnice, demonstrații au reușit să rupă drapelul german de pe edificiu, gardiștii l'au luat însă și de-pus în palatul guvernului.*

Încercare rusească în Galiția?

Berna. — *„Daily Telegraph”* anunță din Petrograd: În cercuri militare se vorbește, despre aprofunde puternice operațiuni pornite de Ruși în Galiția. Atel se știe, că pe frontul din Caucas luptă 15 corpuri de armată turcești, iar alte cinci corpuri pe frontul persan.

Luptele din Bucovina:

Dorohoiu. — În urma luptelor înverșunate ce s'au dat în Bucovina timp de vre o săptămână amândoi luptașii stau în pozițiile dela început.

Pe acest front lupta aproape un milion de oameni; toată această lume stă ascunsă sub pământ în tranșee, astfel că nu se vede aproape nimic de după dealuri. Zlăua se poate vedea unde cad granatele iar seara se văd de după dealuri gurile de foc ale tunurilor. În timpul canonadelor nu se vede nimeni pe câmp; după ce încetează focul se văd tot colo câțiva soldați umblând după apă pe la săntăni, sau pentru hrană. Când reîncepe canonada, soldații fug în tranșee.

Manifest adresat regelui Greciei.

Salonic. — *Alaltăieri dîmneasa a fost lipit pe toate străzile un manifest adresat regelui Greciei, în care între altele se spune că poporul grec în unire cu armata lui în înțelegere frățească au decis să primească toate condițiile înțelegerii și să nu permită ca vechiul dușman să pute lara piciorul pe pământul dobândit al Macedoniei. Manifestul e iscălit: Poporul*

și armata sa. Polția greacă a rupt toate aceste placate și cercetează cine sunt autorii lor

Petre Carp despre ținuta României și despre Românii din Ungaria.

— Un nou interviu. —

Colaboratorul ziarului „Az Este”, Dr. Lázár Jenő a avut la Viena o convorbire mai lungă cu dl. P. Carp. Cu acest prilej dl Carp a făcut următoarele interesante declarații cu privire la ținuta României.

Ținuta României.

În luptele politice interne își stau de mult timp față în față două tabere. Ceeace face și zice una, aceea o combate cealaltă. Aceasta o vedem și în războiul acesta. O tabără consimte cu Monarhia, cealaltă trebuie prin urmare să stea pe partea ententei, ca să fie cumpănă. Lupta aceasta este prin urmare lăuntrică. Se poate însă foarte ușor întâmpla, ca deodată să urmeze marea împăcare și atunci amândouă partidele se vor întâlni în tabăra Puterilor centrale.

La întrebarea, că s'ar putea întâmpla, ca ambele partide române să treacă pe partea antantei, dl Carp a răspuns:

„Nu. E cu neputință ca România să prindă armele în contra puterilor centrale”.

Românii din Ungaria.

La apusele că cei din România nu iubesc pe Ungaria și pe Maghiari, dl Carp a răspuns:

E drept că în România sunt și dușmanii față de Ungaria, dar aceste n'ar putea servi nicicând ca România să înceapă războiul în contra Monarhiei. În România este un adânc sentiment de dragoste față de Românii din Ungaria.

La vorba că Românii din Ungaria s'au batut împreună cu celelalte popoare în contra Rușilor și că s'au luptat împreună bine, dl Carp a răspuns:

E drept. Dar nu pentru aceea s'au luptat bine, fiindcă iubesc pe maghiari, ci pentru că iubesc pe Domnitorul lor, Românii din Ardeal sunt prietenii Habsburgilor și nu ai maghiarilor, Armata nu face deosebire între regele maghiar și Împăratul austriac, și pe acest motiv Românii s'au luptat bine.

La întrebarea că în România nu se apreciază încercările contelui Tisza de a satisface dorințele și cerințele Românilor din Ungaria: Pe Carp a răspuns următoarele:

Ba da, dar aceste încercări nu rămasă încercări. Ele n'au avut nici un rezultat palpabil. Singura bunăvoință nu poate împăca poporul român cu starea Românilor din Ungaria. Dealtfel azi fiecare situație este de trecere. Să așteptăm potolirea focului, și atunci toate vor veni în ordine. Când va veni rândul, ca în locul neșiguranței de azi să hotărîm o situație sigură, atunci vom înfăptui în împreună înțelegere și această afacere. Până atunci D-Voastră aveți cuvântul. Învingeți și atunci totul va veni în ordine.

Cutremurul de pământ din Ardeal.

O puternică svârcolire a pământului însoțită de un mormur a umplut cu groază (26 Ian. n.) Mercuri dimineața între orele 8 și 9 populația Ardealului. Din toate ținuturile Ardealului sosesc știri despre un mare cutremur de pământ, care a trezit o adevărată spaimă, dar fără a pricinui pagube mai mari.

Aparatele de cercetare ale cutremurului din Budapesta au arătat dimineața la orele 8 și 39 minute un cutremur de pământ apropiat de o mai mare putere decât cutremurul întâmplat Lunea trecută.

Despre cutremur se vestește din dife ito ținuturi ale Ardealului:

Sighișoara: În întreg comitatul Târnavei mari s'au simțit la orele 8 și 37 minute mai multe eguduituri de pământ. S'au prăbușit hornuri și s'au crăpat zidurile la multe edificii, iar la lămpile atârinate s'au observat legănari de 10 centimetri. Populația cuprinsă de frică a fugit în liber. Nenorociri nu s'au anunțat, iar paguba materială e neînsemnată.

În Arad cutremurul de pământ s'a simțit la orele 9 fără câteva minute și a ținut câteva secunde, legănarea obiectelor atârinate arătau direcția nordost sudvest. Turnul primării — după spusele păzitorului — a început să se legea ca smucit de un uragan. Cutremurul s'a simțit în întreg comitatul Aradului, dar mai cu putere s'a arătat svârcolirea pământului în munții Halmagiului, unde populația cuprinsă de cea mai mare spaimă a părăsit casele, care amenințau să se prăbușească toate. Cutremurul s'a arătat în trei sguduituri: cea dintâiu de durată scurtă, dar tare și însoțită de un mormur subpământean, a doua a fost de durată mai lungă și părea că pământul a început să unduleze, iar a treia ca o vibrație domoală.

Mare cutremur de pământ la Brașov. Miercuri la ora 8:42 s'a simțit la Brașov un puternic cutremur de pământ, care a ținut cam 15—20 secunde. Toate clădirile s'au cutremurat; aveai părerea că o izbitură mai puternică — și să năruie casa pe tine. — O frică de nedescris a cuprins pe toți; toată lumea a alergat în liber pe stradă. Fețe palide și îngrozite în toate părțile. S'a vestec multe pagube, coșuri (urloae) cazute, pereți crepați, tavane prăbușite. Sperăm că nu avem să deplângem vieți de oameni. Școlile au fost oprite numai decât cursurile dându-se drumul elevilor săasă în liber. Fel de fel de vestii au ținut neliniștit întreg orașul, ba dela institutul din Budapesta s'a anunțat că vor mai veni două cutremure unul la 11 al-tul la 2, ba că întotdeauna vin 3 cutremure și alți gogoși. Oarele 11 au trecut de mult, până acum cutremurul nu s'au repetat și nădăjduim că jozul pământului s'a terminat.

După informațiile ce le avem cutremurul a produs în Brașov numeroase stricăciuni la edificii, a căror ziduri s'au ales cu crepături mai mari sau mai mici.

Groznic cutremur de pământ la Săgăre: Miercuri la 26 st. n. s. c. la orele 8:35 m. s'a simțit pretutindeni un puternic cutremur de pământ, care a ținut vreo 30 secunde. Cutremurul s'a simțit venind din partea miazăzi spre răsărit. Locuitorii erau fiește care ocupat cu alozale, atât acasă cât și prin oficii; deodată fură surprinși de un mare zgomot și un mormur înfrorător.

Dar când am văzut că toate clădirile s'au cutremurau de izbiturile puternice, și să năruie de pe casele locuitorilor tinerile, cădeau urloaiile, venia a și crede că se vor ruina casele pe oameni, credeai că a sosit ceasul din urmă a lui Dumnezeu, că să nimicească lumea și tot ce este pe fața pământului.

Multe case mai nouă zidite au crepat dela cele mai vechi case sau răsturnat urloaiile (coșurile), unele coperișe sau surpat, țiglele de pe coperișe cădeau la vale. Vieți de oameni însă nu sau curmat.

Regele Nichita — a fugit!

Regele Muntenegrului s'a retras la Roma. — Trupele muntenegrene nemulțumite vor continua războiul! — Desarmarea se face în ordine.

Regele Nichita și prințul Petru purtând costumul național, întovărășiți de treizeci ofițeri și cincizeci soldați au sosit la Roma. În gară erau așteptați de regele Victor Emanuil și se spune că regii s'au îmbrățișat. Regele Nichita a descins la vila Savoya. În fața gării oaspeții erau așteptați de lume multă care a strigat „să trăiască” regele Nichita, care împreună cu toată curtea va pleca spre Lyon.

„L'Independance Roumaine” publică după o telegramă din Lyon, că d. Miucceovici, prim-ministrul Muntenegrului, care însoția pe regina Milena, a sosit la Brindisi de unde a telegrafiat consulului general al Muntenegrului la Paris, că regele Nichita și guvernul său n'au primit condițiile de pace ale Austro-Ungariei și că vor duce lupta până la sfârșit.

Din Viena se asigură, că „fuga regelui Nichita la Roma, n'a produs mi-rare în cercurile vieneze. Dela început, când ne-a cerut armistițiu, am urmat cu cea mai mare băgare de seamă. Faptul lui de astăzi nu e supărător ci caraghios. Prințul Mirco și trei miniștri au rămas în Muntenegru. Asupra luptei noastre balcanice, fuga lui Nichita nu are nici cea mai mică influință”.

Lui Secolo i se anunță din Paris: Prim-ministrul Muntenegrului a telegrafiat ambasadorului muntenegrin la Paris, că Muntenegru va continua războiul până la urmă. Lângă rege n'au rămas decât cei doi fii ai săi. Speră, că aliații vor sprijini Muntenegru cu acelaș succes cu care au sprijinit armata sârbească.

Lui Pester Lloyd i se anunță dela cartierul presei: Am ocupat cea mai mare parte a Muntenegrului, și am început să înaintăm în Albania. Am ocupat Scutari în partea de catră mare. Desarmarea se face în cea mai mare parte fără nici o rezistență. Într'un singur loc am desarmat 1500 soldați, dintre cari abia 21 au plecat acasă, restul a cerut să-i ținem în robie.

Înainte de a intra în Podgorița, s'au dat ciocniri și mari tulburări între Muntenegrini, și Albanezii din Imprejurime. Din pricina aceasta Muntenegrinii ne-au trimis o deputație să grăbim înaintarea noastră și intrarea în Podgorița. Se vestește că șeful unei bande albaneze Issa Boljetinatz, care ca și pușca Essad n'a fost niciodată om de încredere, împreună cu fiul său, au căzut în luptele ce s'au dat. Îndată ce a intrat armata noastră, s'a restabilit cea mai bună liniște.

Scriind despre faptul capitulării Muntenegrului ziarul „Mișcarea” din Iași scrie:

Gazetele celor două grupări ce se luptă continuă să se certe în jurul cererei de pace a Muntenegrului care are un caracter politic și moral; dar nici partea ei strategică nu trebuie pierdută din vedere.

Prin cererea de pace a Muntenegrului mari forțe din armata generalului Kövess, ocupând în voie, pozițiuni strategice însemnate și scăpând astfel de suferințele unei ofensive crâncene, devin libere, putând năvăli în Albania unde își vor întinde zona de luptă.

E adevărat că predarea Muntenegrului nu poate avea o influință hotăritoare asupra mersului general al războiului, dar era mai bine pentru puterile împătritei înțelegeri dacă această predare nu se întâmpla.

Predarea Muntenegrului îngreuiază ori și cum situația trupelor anglo-franceze din jurul Salonicului și puterile Quadruplei vor avea astfel de îndreptat iară un nou neajuns.

Unirea acțiunii lor li este cerută ca stăruință de împrejurări și noul sfat de războiu din Londra la care au plecat să fie de față mai mulți miniștri francezi, se va ocupa de sigur mai de aproape de felul acestei unificări.."

Mari lupte pe frontul rus.

Pregătiri germane. — Comunicatul oficial despre luptele din Galiția și Bucovina. — Luptele groaznice din Bucovina nu s'au terminat — O declarație a țarului Rusiei. — O declarație a deputaților din Dumă pe frontul basarabean.

Correspondentul din Petrograd al ziarului „Le Journal” scrie următoarele despre pregătirile Germanilor pe frontul din Rusia.

— Trei constatări care vor putea avea urmări în un viitor foarte apropiat, stăpânesc acum întâmplările zilei. Prima, este întinderea într'adevăr uriașe a lucrărilor de întărire întreprinse de Germani pe întreg frontul. Rapoartele patrulilor de recunoaștere rusești ca și povestirile refugiaților, sunt aceleași. Toată regiunea dintre Vilna și Dwinsk este brăzdată de șanțuri. Astfel, sunt linii neîntrerupte de tranșee dela Dieliatici, pe Niemenul de sus, până la Smorgon și Novo-Svienciani. De altfel, Germanii întăresc într'un mod puternic toată linia Bugului, marele râu de pe dreapta Vistulei. Trei rânduri de tranșee sunt stabilite acum paralel cu acest râu, destinate să primească o puternică artilerie. (1) populație numeroasă a fost întrebuintată și ocupată cu aceste lucrări. Toate satele cari ar fi putut împiedeca cămășurile de tragero a acestor întărituri uriașe, au fost fără cruțare zădărite.

A doua constatare o că inamicul se străduiește mereu să-și păstreze superioritatea uneltelor de care a profitat, la începutul războiului. Întrebuintarea mitralierelor este predata fiecărui soldat german. În afară de aceasta, zilnic crește numărul trupelor germane provăzute cu pușca ce pușcă de la sine.

Inamicul, cu sprijinul fortificațiilor pregătite dinainte și prin întrebuintarea mijloacelor de distrugere cele mai științifice și cele mai noi socoate că va egală lipsa de oameni, de care suferă.

Austro-Ungarii întrebuintează un proiectil care face explozie întâi dată în aer, ca o erapnelă și apoi, a doua-oră, pe pământ ca un obuz.

A treia constatare o că dacă înșurirea soldaților germani a încercat o scădere în ultimul an Austro-Ungarii, dimpotrivă, ar fi mai buni față de aceea ce au fost la începutul războiului.

Să vestește din Iași: Luptele pe frontul austro-rus continuă fără ca să se poată arăta un succes mare de-o parte sau alta. Pe frontul bucovinean urmează atacurile de mai multă vreme. Dacă în jurul Cernăușului nu s'a dat o luptă hotărâtoare, au urmat în schimb alte lupte destul de însemnate. Astfel armatele generalului Ivanoff au atacat cu număr mare de ostași localitățile Bolan și Toporași. Agenția rusă „Nord und Sud” arată că luptătorii din această parte stau față în față, și că armatele austro-ungare se țin în spărare păstrându-și pozițiunile ocupate. Este, cu alte cuvinte, o situațiune de așteptare care se poate sfârși printr'o luptă decisivă.

Correspondentul din Petrograd al ziarului parizian „Le Temps” scrie: Topirea zăpezii în Bucovina și Galiția îngreuiază foarte mult războiul și împiedecă dezvoltarea luptelor. Drumurile pentru artilerie și pentru tren au devenit așa zicând de nefolosiți.

Un comunicat oficial al statului major al general-stăruului rus spune următoarele despre luptele din Galiția și Bucovina:

„În regiunea Dwinsk artileria noastră a bombardat cu succes o trupă inamică care se apropia de Schloiberg.

În Galiția pe Stripa de mijloc am respins încercările inamice de a se apropia de șanțurile noastre. La nord-est de Cernăuși în regiunea Raranze, am luat o parte dintre pozițiunile inamice. Pentru a relua acest loc dușmanul a dat 5 contrastacuri, dar au fost respinse cu pierderi mari pentru el.”

Ziarul „Petit Parisien” publică următoarea declarație a țarului Rusiei pe care aceasta ar fi făcut-o unui politician francez:

— Hotărâre !! Acum sunt mai hotărât decât oricând! Mi-am luat — hotărârea, că

dacă să fi silit de împrejurări, mă voi retrage peste Volga, sau chiar până 'n Camciatka, dar rămân țara ținând până 'n sfârșit și iarăș ținând. Dacă unui popor i s'a dat să lupte contra unui popor barbar, acel popor, care va duce lupta este poporul rus.

Ziarul „Rjeci” are informația, că în timpul apropiat o delegațiune a Dumei va merge iară pe front. În modul acesta deputații vor avea prilejul a avea o ochire asupra situației, iar prezența lor va avea o mare influență asupra spiritului trupelor. Delegațiunea aceasta va petrece mai ales la armata din Basarabia.

Cererea de pace a Muntenegrului — o simplă prefăcătorie?

Regele Nichita și primul-ministrul muntenegrin resping acuza de trădare, ce li se aduce.

Muntenegrul a capitulat... Dacă declarația lui de războiu a provocat mirare în gazetele lumii, capitularea-i are mare răsunet mai cu seamă în sânul Quadruplei.

Muntenegrul este țară de stânci, locuită de un neam vrednic: era cel din urmă post al Rusiei în Apus. Serbia și Muntenegrul erau picioarele popului care lega Rusia de Italia. Muntenegrul stătea vrăjmaș în coasta Austro-Ungariei, fiind o poartă de intrare în monarhie: apoi putea tulbura stăpânirea Adriaticei de către Austro-Ungari prin alianțele lui politice și militare.

Muntenegrul a intrat în războiu, cu gândul să-și lărgescă țărâmul să-și întinda hotarele...

S'a luptat eroic. Acățărâți pe stânci zădăriți muntenegreni au apărut potecile cari trec printr' muntii abrupti. Femeile li ajutau la luptă pe bărbații lor: aduceau până la linia de loc, în brațe, ghiulele; purtau în traiste cartușele. Îndărătul frontului, seara, după potolirea luptelor, așezau la un foc de vreascuri ceanul pe pirostee, și pregăteau mâncare pentru luptători. Ele li îngrijeau pe răniți, li duceau în spate și pe morți tot ele li îngropau. Muntenegrinii însă n'au putut să se împotrivesc: tunurile mari fărâmau stâncile lor, socotite până acum de neluat. Iar ajutor n'au primit de nicăieri: s'au luptat cu proprii forțe, — și au fost doborâți. Au prins ștergere albe în lănci și au cerut pace cu durere și cu des-nădăjduire.

Regele Nichita, istet în politică și om cu mult simț practic, a pierdut toate speranțele în victorie și a vrut să scape din peire cele ce ar fi posibil.

Cele ce au urmat, se știe, au adus Muntenegrului scăparea închipuită de domnitorul său: colibele Muntenegrului vor rămâne în picioare.

Ziarele bucureștene află din izvor antantist, că prin cererea de pace, când trupele austro-ungare li impresurară aproape complet trupele sale, regele Nichita a voit numai să câștige timp. Cu multă șiretenie el reuși să se scape pe sice, familia și armata regulată. Această faptă firește a făcut să-și piardă pentru totdeauna încrederea puterilor centrale, dar fiindcă el are încrederea în învingerea de la sfârșit a împătritei înțelegeri, crede că va primi răsplătă.

Ziarele berlineze vorbind despre declarația muntenegrină că cererea de pace a fost o simplă prefăcătorie, de-

clară că această șiretenie în războiu nu va schimba nimic din expediția militară a Austro-Ungariei. Muntenegrul nu mai numără ca putere militară.

„Lokalanzeiger” din Berlin, zice despre vestea rupturii negocierilor de pace muntenegrine: singura putință ar fi, că regele ar fi fost silit la o ținută schimbată de către ofițerii revoltați, cart n'au voit să se supună la depunerea armelor. Este de neînțeles că în Roma și Paris nu se mai găndesc la faptul, că încă ieri au arătat pe regele ca trădător.

Agenția Havas anunță din Lyon: Regele a primit pe mai mulți ziariști francezi și străini cărora le-a arătat păreri de rău de a nu putea să se întrefine timp îndelungat cu ei, el, regele, suferind de boală. Regele le-a spus că prim-ministrul său le va da informații despre întâmplările din urmă.

Primul ministru d. Miuskovicici a spus pe larg ziariștilor părerea sa asupra întâmplărilor și a declarat că armata muntenegrină a făcut mai mult decât îi era dator și numai numărul dușmanului și lipsa de alimente și de munițiuni a silit-o să cedeze. Primul-ministru a protestat în modul cel mai energic contra pressei care a adus Muntenegrului învinuirea de a fi tradat pe aliați.

— Am adus toate jertfele — a spus ministrul Miuskovicici — pentru ca să putem răspunde datorilor noastre față de aliați: ne-am jertfit soldații, ne-am jertfit patria chiar. În urmărire așteptăm, ca cel puțin să nu ni se po-negrească cinstea.

După informația ziarelor din Lyon prințul moștenitor Danilo și soția sa au părăsit Lyonul stabilindu-se la Cap San-Martin.

Partea literară.

Sfântul George și bălaurul.

De doamna C. R. Preers.

È mult, tare mult, de când se zăria, din depărtare, cățărât pe un deal înalt un mic oraș.

Deoparte a lui era o întindere sclipitoare de apă, la: de alta un șes întins. Corăbii mari veniau din țări îndepărtate, în portul din apropierea orașului. Acolo se descărcau mărfurile, care erau apoi cărate, pe un drum strâmt și întortocheat, spre oraș, al cărui nume era Silene. Multe și cu măiestrie lucrato clădiri îl împodobiau. Dintre toate, cea mai frumoasă era palatul regelui. Cupelele lui strălucitoare și turnurile înalte și subțiri atrăgeau privirile călătorilor, dela o mare depărtare. Un zid înalt cu turnuri din loc în loc, se înălța în jurul orașului, iar în lăuntru turnurilor erau ostași, cu arce și săgeți, cari veghiau zi și noapte, ca nici un dușman să nu poată pătrunde pe furis în cetate. Din afară, Silene părea un oraș vesel și bogat, dar străbătându-l, nu vedeai decât jale și lacrimi. Timp de șase ani, locuise într'o băltoacă, jos în șes, un bălaur mare cu trup de leu și ghiare de vultur. Avea un cap mare, brăzdat de zbârcituri adânci și niște ochi mici și atât de roșii încât de abia putei privi spre ei. Gura lui ca un cioc, era înarmată cu dinți puternici și tare ascuțiți și cu o limbă despărțită în două. Când deschidea gura, limba se lovea neîncetat de dinți. Pe spate avea două aripi, cu zgârciuri și cu țepi. Coada-i era lungă ca un șarpe mare. Când se mânia scuipa foc și fum otrăvitor.

Groazaicul bălaur ucidea pe toți acei oameni, cari se apropiau de el și cu o bucurie nebună li mânca. Încetul cu încetul mănecă

tot ce găise în șes. Atunci el privi cu mânie spre cetate și-i zise: „Acolo-s destule bucate. Totul e să pot pătrunde înăuntrul cetății.”

În toate nopțile el se apropia de zidul ei înalt și scuipa fum și foc. O ceață groasă însepu să înconjoare orașul și să-i răpiască lumina soarelui și a lunii. Locuitorii se bolnăviau unul după altul. Nebuni de chinuri, cetățenii se hotărâră să iasă din cetate și săucidă pe bălaur. Acesta, când îi zări venind spre el, se repezi în mijlocul lor, răpi pe doi și îi cără spre locuința sa.

După acestea, cetățenii hofărâră să dea bălaurului în fiecare zi câte o oală. În câțeva vreme nu mai avură nici o vită. Atunci se hotărâră să-i dea câte un copilăș pe zi. Ei știau că fapta lor era rușinoasă, dar nu mai îndrăzneau să iasă din cetate, ca să se ia la luptă cu bălaurul. În fiecare dimineață, ei duceau pe un copil sus pe o stâncă, aproape de bălaurul. Alegerea copilului se făcea prin tragere de sorți.

Nimeni nu știa pe cine va cădea sorțul; și săracul și bogatul și agricultorul și cavalerul trebuiau să plătească darea de sânge. Sorțul căzu și pe singura copilă a regelui, pe domnița Sabra. Era frumoasă și bună și părintele ei o iubea ca ochii lui din cap. Când regele află jalnică veste, se repezi nebun de durere în mijlocul celor mai de seamă orășeni și îi rugă să-i lase copilă, făgăduindu-le în schimb coroana, aurul și podoabele sale. Poporul însă nu vroi să-i asculte rugărilor.

Mâniat, poporul zicea: „Rușine, rege! Atâta timp cât bălaurul ucidea pe copilele noastre, stătea nepăsător, dar acum când a venit rândul și domniței Sabra să moară, strigi că-i îngrozitor. Săjmoară, sau te ardem cu palatul tău cu tot.”

Regolele trebuiau să se supue. El ceru însă un lucru: domniței să i se dea răgaz de opt zile, ca să se pregătească de moarte într'un chip demn de fiica unui rege. În dimineața zilei a opta, domnița Sabra se sculă din patul ei albastru ca zăpada, chiemă pe slujitoarele sale și le porunci să-i aducă vestimentele cele mai bogate. De lacrimi în ochi o îmbrăcău slujitoarele. Apoi îi peptănara părul auriu. Cu mâinile albe Sabra se încinse cu un brâu de argint și-i puse coroana prețioasă pe cap. Zăbind cu bunăvoință la rămas-bun dela părinți și împreună cu tatăl ei se apropie de porțile adunată în fața palatului. Era atât de mândră, încât poporul deto se strigă de durere când o văzu.

„Nu plângeți, cetățenii mei, zise ea, cu inerta mea cumpăr o zi de liniște pentru voi. Nu mor pentru țară și oamenii mei, Rămăs-bun!”

Plângând poporul se despărți de frumoasa sa fiică de rege. Aceasta, însoțită de părintele ei apucă drumul spre locuința bălaurului. Când se apropiară de bălaur, văzură că apa era neagră. În jurul ei nu creștea aproape nimic. Câteva flori, din apropiere erau de un verde închis. Câteva trunchiuri înegrite de pomi, se înălțau ici și colo.

În orașul de pe deal, era răcoare căci un vânt răcoros adia. Joa, lângă bălaur, era o liniște tainică. Dincolo de ea, se înălța spre cer o coloană de fum. Acolo era bălaurul.

Bătrânul rege își călăuzi copilă, până pe stâncă, altarul sacrificiilor prețioase. Cu inima strânsă o părăsi, lăsând-o în mijlocul unor normani de oase. Domnița era foarte vitează. Pe drumul spre altar nu se jelise și nu suspirase odată; dar acum părăsita de tatăl ei și de soții ai săi, ea începu se plângă cu amar. În acele clipe trecu pe acolo, spre a merge la tăbăra sa, un cavaler din Capadocia, cu numele de Gheorghe. Era îmbrăcat în vestimente de argint strălucitor; pe cap nu avea nimic își scosese și țivera căci era o zi caldă. Calul său negru și lancea era lungă de douăsprezece picioare. Trecând prin acele locuri pustii și jalnice, i se pără că arde un glas care se tânguește. Începu să se uită în jur și văzu pe o copilă cu părul scumpe, care plângea de și se rupea inima. Cavalerul se apropie de ea și-i zise:

„De ce plângi, o mândră copilă?”

Domnița își șterse lacrimile și îi răspunse:

„Părăsește aceste lecuri până mai este vreme, viteze cavaler!”

„Eu nu mă tem de nici un dușman de pe acest pământ”, zise sfântul Gheorghe, „spune-mi de ce ești aici.”

Sabra își acoperi fața cu mâinile și-l rugă astfel:

„Pieacă, nu-i timp de pierdut!”

Atunci sf. Gheorghe se hotărî să nu plece, până ce domnița nu-i va spune de ce era acolo. Scheletele din jur îl făceau să bănuiască lucruri din cele mai stranii. Văzându-l că se oprește, Sabra îi spuse în puține vorbe, toată povestea. El se gândi și zise: „Să nu-ți fie teamă, copilă mândră. Eu mă voi lupta cu bălaurul și-l voi ucide. Nu fi tristă!”

Dar domnița își aminti lupta cetățenilor cu bălaurul și nu-și putea închipui, ca un singur om să poată să se împotrivescă fiarei.

Fericită că găsisse un om viteaz, totuși încercă prin vorbe frumoase să-l scape. „Ești bun și viteaz luptătorule, dar te rog, fugi până mai este vreme.”

De abia vorbise, când răsună un muget tare ca al unei cirezi mari de tauri și bălaurul se repezi spre ei.

Când sf. Gheorghe îl văzu, se rugă: „Doamne nu mă părăsi!” Și zăbind se întări în șes și strânse cu putere lancea. Calul său care nu mai văzuse o astfel de namilă, îl ascultă și stătu nemișcat. Sfântul Gheorghe îndreptă vârful lancei în jos ca să lovească pe bălaur în cap. Fiara se apropia târându-se pe pământ, scuipa foc și fum, mișcă din aripi și din coadă. Din pricina fumului cavalerul cel viteaz nu-l putu nimeri bine. Lancea ascuțită lovi într'un umăr al bălaurului și alunecă. Lovirea dintr'un vârful puternic și solzii bălaurului pricinui un izvor de schinte mari. Lovitura fu atât de puternică, încât bălaurul se rostogoli într'o parte și sf. Gheorghe fu aproape răsturnat de pe cal, care începu să alerge ca un nebun. Cavalerul îl opri cu mare greutate. Lupta începu din nou sf. Gheorghe lovi de gena ori pe bălaur cu lancea sa. Un fum gros și un nor de praful înconjura pe luptători. Obosit de o luptă atât de nedreaptă, cavalerul se hotărî să-i pună sfârșit, într'un chip sau altul. Șopti o scurtă rugă, apoi strânse lancea și mai bine, și se repezi înspre bălaur. Nici focul, nici fumul nu-i făcuseră nimic. Namila se răsturnă. Lancea îi îi pătrunse în gât. Nu mai putea urla, căci un giroa gros de sânge îi umpluă toată gura.

În vremea aceasta, domnița Sabra stătea nemișcată pe stâncă. Ochii ei căutau țintă la cavalerul, a cărui vitejie era săparea ei. Când lancea străpunsă gâtul bălaurului ea se cobori de unde era și se apropie de Sf. George. Așa stă și zise, văzându-o: „L-am învins, dar n'am lanț, ca să-l feroc. Vino tu și leagă-l cu brâuul tău de argint.”

Această rugă nu plăcu de loc domniței, totuși se supuse. Cu teamă se apropie de hideasa fiara și-o ferocă cu brâuul ei de argint. Apoi porniră cu bălaurul legat în spre cetate. Când păzătorii porții li văzură, o luară la fugă, strigând: „Vine bălaurul! Suntem perduți!”

Cetățenii nebuni de frică, se ascundeau în pivnițele cele mai adânci. Numai regele, care nu-i mai păsă de moarte de când își perduse pe frumoasa Sabra, încălecă pe un cal alb și se apropiă de poarta cetății. Acolo în loc să vadă pe bălaur auncând fum și foc, îl văzu legat târându-se între domnița și viteazul cavaler.

Regele crezu, că ochii îl mințiau. Era poate un vis. Deodată însă el sări de pe calul său și se repezi spre copilă lui. Plângând o strânse în brațe.

Când se mai liniștiră, Sabra îi spuse cum Sf. Gheorghe o găsisse pe stâncă și cum se luptase cu bălaurul. Ținând-o încă în brațe regele rostii aceste vorbe:

„Niciodată nu voi uita fapta-ți nobilă de astăzi, viteze cavaler. Nu mi-ai înapoiat numai pe fiica, pe care o credeam moartă, ci ai redat și fericirea poporului meu. Ți-oi da cele mai mari daruri. Vino în palatul meu și alege ce vei vrea.”

Dar Sf. Gheorghe nu vru să primească nici un dar:

„Un lucru ți-aș cere numai. Voi vă închinați la niște zei păgâni. Fă o rege, ca poporul tău întreg să primească botezul în numele lui Isus Christos. Atunci voi ucide pe bălaur.” — „Îți voi împlini rugă, viteze cavaler.”

Sf. Gheorghe văzu atunci, că pe strade nu era nici un om. El zise regelui: „Sunt toate străzile orașului Silene foarte liniștite astăzi! Nu zăresc, niciătri, nici un om, nici o femeie, nici un copil. Unde e tot poporul tău?”

„Fricoșii!” răni regele. „S'au ascuns în pivnițe.”

Pe când vorbea, un băiat scoase capul de după un zid. El auzise mult despre bălaurul cel îngrozitor și avuse dorința să-l vadă. Când îl văzu pe jumătate mort și legat, eșise în stradă.

Regele îi vorbi și îi spuse să meargă prin oraș. „Spune poporului, că acest viteaz cavaler a ucis pe bălaur și spune-le să se adune toți în piața cea mare a orașului.”

Băiatul plecă. Ca prin minune, vestea se lăși. Toți veniră în piața cea mare și toți tăgăduiră cumcă fuseseră ascunși. Marele sfetnic spunea, că fuseseră reținuți până în aceea clipă, de afacerile orașului. „Ai avut mult de lucru!” îi zise cu receală regele. Toată lumea știea, că marele sfetnic era un mare fricos.

Pe bălaur îl închiseră într'o întunecoasă închisoare. Apoi, regele, tot poporul și chiar cănele monarhului și papagalul domniței Sabra veniră în piața cea mare. După ce toți se adunară, Sf. Gheorghe se apropie de o fântână cu măiestrie lucrată. Regele își scoase turbanul de pe cap, domnița coroana și mantia și amândoi fără botezați. Apoi, toți se botezară, începând cu marele sfetnic și sfârșindu-se cu cel mai mic prunc. Goarneau sunau și lumea cânta. Soarele suridea pe bolta cerească. În Silene nu era decât veselie și cânt.

După sfârșirea slujbei Sf. Gheorghe le spuse că va ucide pe bălaur. Regele încălecă pe un cal minnat și se înconjură de toți curtenii. Așa se apropiă de teamnița, unde zăcea bălaurul. Fiara fu mânăț în mijlocul pieții. Cavalerul o apucă cu o mână de brâu de argint și cu cealaltă strânse cu putere spada și îl lovi drept în cap, care se despărți de trup. Atunci gornieții sunară un imn de mulțumire, plin de veselie. Apoi locuitorii aduseră două cară mari, cu patru boi și puseră bălaurul pe ele și porniră să-l îngroape într'o prăpastie adâncă, din apropierea cetății.

Sf. Gheorghe voi apoi să sărute mâna regelui și să plece. Regele nu-l lasă, ci îl săruti pe amândoi obrăjii și-l rugă să primească slujba de cărmăitor al orașului Silenei. Sf. Gheorghe nu prim!

„Eu sunt ostaș”, zise, „și slujesc pe împăratul Romei; până în ziua când va mai avea nevoie de mine, voi sta lângă el. De atunci încolo voi sluji numai pe Dumnezeu cel adevărat, o rege, pe acela care v'a izbăvit de bălaurul îngrozitor.”

Văzând că nu-i chip să-l oprească în mijlocul lor, se despărțiră cu jale de el. Anii treceau și Sf. Gheorghe nu se mai înapoia. Atunci locuitorii din orașul Silene se hotărâră să înalțe o mare biserică, în cinstea viteazului Sf. Gheorghe. Pe o turcă a bisericii fălăia un steag alb cu o cruce roșie în mijloc.

Biserica și palatul regal din Silene s'au prefăcut în praful, cu vremea. Sf. Gheorghe nu i uitat nici până în ziua de astăzi. Fapta-i vitează și botezarea orășenilor din Silene sunt trecute în cartea veșniciei.

Trad. din eglezește de
Scarlat Callinacht.

Știrile Săptămânii.

Sibiu, 3 Februarie n.

În săptămâna aceasta încă am trimis o seamă de comande din „Calendarul Poporului”. Acum ne apropiem, în zilele următoare, cu trimiteră tuturor comandelor, astfel că nu va rămânea nimenea fără calendar, fie că a comandat mai înainte sau numai acum. În împrejurările de azi merge însă greu cu toate: nu numai cu tiparul, ci și cu legatul și espedarea. Iar lumea din afară ar dori tot odată, ceace e grozav de greu.

† Augustin Hamsea. Încă un înalt conducător al bisericii noastre greco-ortodoxe române, peșat de modest și de conștientos în împlinirea chemării sale frumoase, pe atât de învățat: Arhiepiscopul Augustin Hamsea, egumenul mănăstirii Hodoș-Bodrog, a murit în săptămâna trecută după scurtă bolire. în etate de 67 ani, spre neșpusă durere a tuturor celor ce l'au cunoscut și spre marea pierdere a bisericii și a neamului.

Decedatul s'a născut în comuna Rășnov, în Transilvania, în anul 1849. A studiat teologia și drepturile aici, în Sibiu, apoi și-a sfârșit studiile în Budapesta. În anul 1875 a fost pus profesor la institutul teologic din Arad, atunci reorganizat de episcopul Ioan Meșianu, astăzi Arhiepiscop și Mitropolit al bisericii ortodoxe române din Transilvania și Ungaria.

La anul 1881 a fost ales așezor referent la senatul bisericesc al consistorului din Arad, iar în anul 1887 a fost instituit de director al Institutului pedagogic-teologic din Arad, pe care l'a condus multă vreme cu mult tact și înțelepciune. La anul 1879 a intrat în tagma monahală în mănăstirea Hodoș-Bodrog, în același an fiind hirotonit întru ierodiacon și ieromonah. La 1891 a fost înaintat la rangul de protosinodal, iar la 1895, după ce a fost ales egumen al mănăstirii Hodoș-Bodrog, a fost înaintat la demnitatea de Arhimandrit.

A fost harnic și pe terenul literar. A fost redactor al revistei «Biserica și Școala» și s'a ocupat mult cu adunarea de date și documente istorice, cu privire mai ales la trecutul bisericii noastre. În mormântarea i-s'a făcut cu mare cinste, luând parte o mare mulțime din aceia, cari i-au cunoscut hărnicia și i-au înțeles gândurile.

Și din partea noastră îl jelim ca pe unul care a cunoscut munca gazetărească și i-a slujit cu dreptate. — Dumnezeu să-l odihnească!

O scrisoare frumoasă a unui ostaș către cetitori: Cuvinte scrise în 15 Ianuarie 1916, scrise despre câmpul de război de zugsführerul Ioan Tambor dela batalionul de vânători Nr. 23. Vă aduc la cunoștință cinstiți domni, cu aceste cuvinte, cumcă am văzut în «Foia Poporului» scris că este vorba pentru întărirea păcii, dară eu nu mult m'înțeles acel lucru. Ar fi bine când s'ar putea întări pacea, dară nu se poate întări pentru asta că suntem foarte răi, și păcătoși, și până nu ne vom întoarce către bunul Dumnezeu, cu fapte bune, nu putem să așteptăm pace dela Dumnezeu. Căci bunul Dumnezeu pace a dat și a zis la apostolii săi. Apoi și dela noi o dorește Dumnezeu, a-decă întâiu trebuie să ne iubim unul cu altul să ne rugăm lui Dumnezeu în toată vremea, a-decă în tot cazul să facem fapte bune, atunci bunul Dumnezeu își va întoarce fața iarăși către noi și va trimite pace peste toată lumea.

Căci putem vedea și cunoaște cu toții, căci bătaia asta numai singur Dumnezeu a trimis o peste noi, căci nu ne-a mai putut suferi păcatele noastre și nu trebuie să socotim altceva că nu știm cine a făcut bătaia. Bunul, Prea puternicul Dumnezeu a trimis pentru ca să vedem că ce fapte bune am făcut înaintea lui. Eu singur despre mine sunt mulțumit pentru bătaia aceasta, că tare mult m'am îndreptat către bunul Dumnezeu. Vă aduc o pildă despre mine: odată am fost într-o casă mai multe zile și în toată ziua au bătut artileria dela pizmaș pe lângă casă, și n'a nimerit căci când a început a pușca, ne-am ascultat în sus și ne-am rugat lui Dumnezeu și ne-au ferit și când am mers de-acolo a și lovit casa un granat de toantă s'a sfărmat și de acolo tare bună pildă am luat că am văzut că numai la Dumnezeu ni toată puterea și fără de alui putere nu putem face nimic. Eu sunt dela începutul războiului tot pe câmpul acest de onoare și foarte multe am văzut și am petrecut, dar mulțumesc lui Dumnezeu căci m'a scăpat din toate sănătoși nevătămat de nimic căm fost într'ace locuri, de mi-am socotit minunile, că oare câte mai am să trăiesc și dacă m'am rugat lui Dumnezeu de toate m'a ferit. Pentru asta vă rog foarte frumos să puneți în voi cine are putere și poate să trimitea dela ostași cărți de rugăciuni către Dumnezeu că sunt oameni și buni dară mulți sunt foarte răi și ar trebui cumva să probăm cu toți să ne întorcem dela faptele cele rele și să urmăm faptele cele bune.

Oprirea imunității (dreptul de a nu fi judecat) al deputatului N. Șerban. În ședința dela 27 Ianuarie n. a camerei ungare raportorul comisiei de imunitate, d. Darvai, a prezentat camerei raportul în chestia opririi imunității deputatului Dr. Nicolae Șerban. Darvai a arătat că dep. Șerban în afacerile de aprovizionare cu alimente a poporulul a săvârșit fapte cari îl pun în conflict cu judecătoria. E vorba de înșelătorii.

Procuratura din Brașov după cercetările făcute între negustorii din Sibiu, a stabilit că d. Șerban s'a obligat față de aceștia că le va procura vagoane pentru aducerea de cereale. Motivul cel mai principal al acuzării aduse deputatului Șerban e că porumbul adus din Ro-

mânia, 87 vagoane, în loc să-l vândă în Ungaria, la acei la cari a făgăduit — l-a trimis în Germania — deși d. Șerban primise înainte bani dela mulți dintre Români din Sibiu, etc. Camera aprobă ca să se ia imunitatea deputatului Șerban.

ECONOMIE

Prăsirea vacilor de lapte.

Războiul crâncen, care deja în anul al 2-lea își cere jertfele sale nenumerate a produs aproape pe toate terenurile vieții schimbări neprevăzute. Prin faptul, că milioanele de brațe au fost smulse din cercul lor de lucrare spre a apăra cu arma în mână hotarele patriei de dușmani, au rămas o mulțime de interprinderi lipsite de numărul lucrătorilor avuți, și'n felul acesta s'a produs față de vremurile liniștite niște stări cu totul nouă.

Trebuințele au crescut în toate direcțiunile iar îndeplinirea lor a devenit tot mai anevoioasă. Cu un cuvânt a început a-și arăta ghiorăle urăcioasă și respingătoare cocoană, lipsa. Ca credincioasă și nedespărțită tovarășă îi urmează scumpete.

Aceste două neajunsuri domnesc astăzi întreaga viață și-și descarcă furia lor nebună fără cruțare asupra tuturor straturilor societății omenești: Pas de pas auzi plângeri contra lor și lucrările de ușurare și de îndreptare ale administrației sunt cu mult prea slabe spre a îndrepta o stare provocată de o mulțime de împrejurări. Nu mai incupe îndoială, că lipsa cea mai mare să simte la orașe. Aici prețurile mijloacelor de traiu au ajuns o urcare nemaipomenită.

Un articol de cea mai mare însemnătate pentru hrană la orașe este laptele. Însemnătatea lui în timpul din urmă s'a ridicat în măsură foarte mare prin scumpirea celorlalți articli de hrană, cu deosebire prin urcarea prețului cărnii. O cercetare mai amănunțită cu privire la petrecerea laptelui în anul trecut în orașe, fără îndoială, o arăta scoate lucruri de nechezat la iveală. Ne-ar arăta, că cel puțin cu o a patra parte eventual și cu mai mult lapte s'a petrecut ca în ceilalți ani. În felul acesta căutarea după lapte este tot mai mare și trebuințele înmulțite ale populației numai așa se vor putea mulțumi, dacă economii vor da tot mai mare atențiune economiei de vite îndeosebi alegerii, creșterii și îngrijirii vacilor de lapte.

Vacile de lapte au fost și în vremuri de pace un izvor foarte bun de câștig în economie, astăzi însă valoarea lor e cu mult mai mare și a bună seamă și în viitor vor fi tot mai căutate. Durere numai, că timpurile acestea cu adevărat de aur pentru economii ne-au găsit nepregătiți și pe terenul acesta.

Vacile cu adevărat bune de lapte să pot crește și prăsi numai prin o lucrare mai îndelungată, însotită de pricepere și stăruință. Pe când vacile noastre socotite una cu alta abia produc pe an 1800—2000 litro de lapte pe atunci în țările mai înaintate în creșterea vitelor sunt vaci, cari produc la an până la 6000 litro lapte.

Ca deosebire între vacă și vacă.

Cred deci, că a cunoaște intrucâtva căile și mijloacele, prin cari am putea prăsi vaci bune de lapte este un lucru de mare însemnătate.

În economiile noastre de regulă 2 rase (soiu) de vite sunt mai răspândite: rasa veche ardelenescă, care e colorare albă, cu coarne mici răucite și bună de jug și rasa apuseană numită „Pinzgau”. Ce privește carnea și laptele rasa ardelenescă nu s'a poate asemăna cu rasa „Pinzgau”. Aceasta e de colorare roșie închisă tărcată cu alb. Aceasta e foarte bună de carne și de lapte. E și mai mâncăcioasă, ca cea ardălenească și crește mai iute. Pe când o vacă albă abia produce la an 1000 litro lapte o vacă de rasa „Pinzgau” produce până la 3000 litro. Prin urmare dacă vom răsă bună de lapte să alegem rasa „Pinzgau”.

Ce-i drept, în timpul din urmă s'au adus în unele comune săsești din Ardeal și vite de rasa „Simmenthal”, niște vite frumoase, mari și de colorare gălbuie, ca grăul, dar deocamdată fiind cam puține și foarte scumpe răspândirea lor reclamă timpuri mai bune și mai pacifice.

Pe lângă rasă mai trebuie ținut seamă și de alte împrejurări, precum și de însușirile singuraticale ale vacilor bune de lapte. Căci o rasă vestită încă nu e garanță îndesulitoare la alegerea vacilor bune. Adeseori se ivesc și între va-

cile unei rase — dealfel vestită — de acelea cari dau puțin lapte astfel, că trebuie anumă căutată marfa bună.

La alegerea vacilor lăptoase trebuie să cercetăm cu deamănuntul forma lor dinafară, care ne deslușește asupra multor părți bune ale lor. De regulă sunt puțin cam uscățive, au un uger foarte mare și nu e cărnos, pielea e fină și subțire, părul luciu și neted. Vinele de lapte, cari conduc la uger sunt groase și pornesc din o umflătură, pe care dacă punem degetul și o apășăm ni-se cufundă în o groapă, care s'a numește Izvorul laptelui. Pe lângă lucrurile acestea mai trebuie să căutăm și la familia din care s'a trage vaca de lapte. Din părinți buni s'a nasc copii buni, să potrivește întru toate și aici.

De lucrul acesta nu s'a prea ținut seamă în viața de toate zilele. De regulă numai de mamă se țin seamă, iar însușirile taurului sunt cu totul nesocotite.

Comunele noastre politice, cari au dat o rîșta de a se îngriji de cumpărarea taurilor comunali de regulă caută mai mult la forma din afara a acestora, la colorarea lor, dar nici de cum la familia din care se trag. Astăzi însă de mai mare însemnătate a avea tauri buni, decât frumoși, căci aceștia ne pot aduce venita de zeci de mi la prăsirea vacilor bune de lapte. E un lucru astăzi prea bine cunoscut între economii pricepuți, că un taur a cărui mamă e peste tot a cărui familie a fost bună de lapte însușirile moștenite dela părinți le va putea lăsa moștenire urmașilor și urmașelor lui.

Deci la cumpărarea de tauri, dacă găsim astfel de exemplare despre ai căror înaintași avem cunoștință sigură, că au fost buni în ce privește însușirile vitelor de lapte, să le dăm întâietate și să-l plătim mai bine, căci ne vor aduce foloase cu mult mai mari, decât tauri cari numai frumuseța o au.

Natural, că cercotarea astorfel de împrejurări e foarte anevoioasă, dar cu toate acestea nu e cu nepuință.

În patria noastră sunt multe comune, în cari economii sunt uniți în tovarășii pentru valorizarea laptelui numite „lăptării”, unde s'a cercotează de mai de multe ori peste an laptele dela diferite vaci cu privire la mulțimea și la bunătaea lui și în felul acesta ușor se pot afla vacile bune de lapte, cari apoi se țin spre prăsire și ai căror urmași s'a pot tot mai bine dezvoltă în direcția aceasta. Prin o lucrare cu temelu putem ajunge, ca o vacă, carea abia a dat 2000 litro lapte în a 5-a sau a 6-a generație (rând) să aibă urmașe, care s'a dea 3000 până 3500 litro lapte, ceace o un capital foarte frumos astăzi, când litra de lapte s'a plătește cu 36—40 fil. Venitul din laptele ei s'arecă la 1400 cor. În an mai având pe deasupra și vișulul. De sine înțeles, că pe lângă toate lucrurile de mai sus s'a nu s'a uitat nici nutrirea bună a acestor vite. Pe lângă o hrănire cu nutreț rău, cu ulci sau paio nici cea mai bună vacă de lapte nu va umplea șiștarul. Vana pășune bună și nu prea îndepărtată de grajd, eventual o nutrire bună în grajd cu lăptăna verde, trifoiu și alte nutrețuri verzi, iar iarăși fân și otavă bună, napi din greu, tînți mărunți și amestecați cu pleavă, țărățe sau cerușă de cucuruz eventual turte pisate mărunți și presărate pe nap sunt iarăși tot stătea lucruri, dela cari stărea izvorărea cât mai bogată a laptelui.

Am spus în fuga condeiului o seamă de povești, cari cred că vor aduce mare folos acelor cari s'a ocupă și s'a interesează de prăsirea vacilor de lapte, cari în economia de vite îndeosebi lângă orașe prin laptele lor ni se prezintă, ca economii cea mai bună și mai bănoasă. I. O.

Cu adâncă durere am primit la încheierea gazetei vestea întristătoare, că I. P. S. Metropolitul IOAN MEȘIANU, a răposat Joi seara la orele 5^{1/2}, după îndelungate suferințe. — Dumnezeu să-l odihnească.

Redactor responsabil: Dr. Ioan Broșu.
Pentru editură responsabil: Ioan Herteg.
Tipar: „Tipografia Poporului”

„ANDREIANA“

Institut de credit și economii, societate pe acții în Rășinariu. — takarékos és hitelintézet részvénytársaság Resináron.

Convocare.

Domni acționari ai institutului de credit și economii „Andreiana“ societate pe acții în Rășinari (Resinár) se convoacă prin aceasta la a

V-a adunare generală ordinară

pe Joi, în 24 Februarie st. n. 1916 la orele 4 p. m. în localul școlii cu următorul:

Program:

1. Deschiderea adunării și constituirea.
2. Raportul direcțiunii și al comitetului de supraveghere asupra bilanțului se 1915.
3. Impărțirea venitului curat și darea absolutorului direcțiunii și comitetului de supraveghere.
4. Fixarea marcelor de prezență pentru anul 1916.
5. Închiderea adunării.

Notă: Acei domni acționari cari voesc a participa cu vot la adunarea generală sunt poftiți a-și depune acțiunile, cu 3 zile înainte de adunarea generală, precum și documentele de plenipotență la cassa institutului în Rășinari.

Rășinari (Resinár), la 30 Ianuarie 1916.

Direcțiunea.

Activa Vagyon Bilanț la 31 Dec. 1915. — MÉRLEGSZÁMLA 1915 ÉVI DEC. HÓ 31-ÉN.

	K f.
Cassa în numărar. — Pénztári készlet	8.926.94
Cambii — Váltók	59.094.35
Cambii cu acoperire hipotecară — Jelzálogos váltók	63.801.—
Imprumuturi pe obligațiuni — Kötvénykölcsonök	88.524.—
Depuneri proprii — Saját betétek	186.142.87
Efecte — Értékpapírok	4.834.50
Mobilier — Felszerelés	400.—
Amortizare din mobilier — Leírás felszerelésből	40.— 360.—
Interese restante — Hátralékos kamatok	1.661.87
	413.345.53

Spese Kiadás Contul Profit și Perdere — Nyereség és Veszteség számla.

	K f.
Interese la depuneri — Betéti kamat	17.944.28
Interese fondului de rezervă — Tartalék alap kamat	592.—
Daro — Adó	1.050.27
10% daro la int. de depuneri — 10% betéti kamat adó	1.794.43
Competența de timbru — Bélyegilleték	31.78
Spese curante — Folyóköltségek	212.86
Salare — Fizetések	800.—
Porto — Postalij	80.—
Chirie — Házbér	200.—
Marce de prezență — Jelenléti jegyek	106.—
Amortizare din mobilier — Leírás felszerelésből	40.—
Profit curat — Tiszta nyereség	3.849.45
	26.701.07

Rășinari, la 31 Decembrie 1915.

Direcțiunea: — Az Igazgatóság:

Dr. Bucur Iános, m. p. Lungu Mania, m. p. Iacob Ciucian, m. p. Bucur Vidrighin, m. p. Bucur Lungu, m. p. Emilian Cloran, m. p. cont. — könyvelő
dir. exec. vezérigazgató președ. — elnök Coman N. Droc, m. p. Iacob Isdraila, m. p. Eremia Dăncășiu, m. p. cassar — pénztárnok

S'a cenzurat și aflat în consonanță cu cărțile purtate în ordine. — Felülvizsgáltattól és o rendben vezetett könyvekkel egybehangzónak találtattól.

Rășinari, la 30 Ianuarie 1916.

Comitetul de supraveghere: — A felügyelő bizottság:

Gheorghe Comșa, m. p. prez. — elnök. Aleman Dancășiu, m. p. Ioan Glurcoiu, m. p. notar — jegyző.

Resinár, 1915. évi december hó 31-én.

26.701.07

Meghívó.

A resinári „Andreiana“ takarékos és hitelintézet részvénytársaság tek. részvényesei ezennel a csütörtökön f. évi február hó 24 én d. u. 4 órakor az iskola épületében megtartandó

V-ik rendes közgyűlésre egybehivatnak.

Tárgysorozat:

1. A közgyűlés megnyitása és alakulása.
2. Az igazgatóság és felügyelő bizottság jelentése az 1915. évi mérleg felett.
3. A tiszta nyereség felosztása és az igazgatóság és felügyelő bizottság felmentése.
4. Az 1916. évre szóló jelenléti jegyek megállapítása.
5. A közgyűlés bezárása.

Jegyzet: Azon részvényesek kik a közgyűlésen szavazati joggal résztvenni óhajtanak, felhivatnak, hogy a nevükre írott részvényeket, valamint a meghatalmazásukat a közgyűlést 3 nappal megelőzőleg az intézet pénztáránál Resináron letétbe helyezni.

Resinár, 1916. évi január hó 30-án.

Az igazgatóság.

	K f.
Capital societar — Részvénytőke	30.000.—
Fond de rezervă — Tartalék alap	12.400.—
Fond de penziuni — Nyugdíj alap	1.000.—
Fond cultural — Közművelődési alap	800.—
Depuneri spre fructificare — Takarékbetétek	363.385.18
Dividență neridicată — Fel nem vett osztalék	30.—
Interese anticipative — Előlegezett kamatok	1.880.90
Profit curat — Tiszta nyereség	3.849.45
	413.345.53

413.345.53

Venite Bevétel

	K f.
Interese dela cambii — Váltók kamatai	6.954.77
Interese dela cambii cu acoperire hipotecară — Jelzálogos váltók kamatai	5.114.27
Interese dela obligațiuni — Kötvény kölcsönök kamatai	6.047.77
„ „ depuneri proprii — Saját betét kamat	6.692.34
„ „ efecte — Értékpapír kamat	30.—
Proviziuni — Jutalék	1.861.92
	26.701.07

Resinár, 1915. évi december hó 31-én.

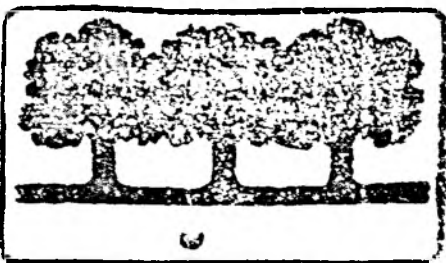
26.701.07

Berea albă și neagră din

Bereria dela Trei-Stejari

în SIBIU

este foarte bună și gustoasă

Cea mai bună apă pentru dinți.

500 coroane plătesc aceleia, care după folosirea
apeli de dinți alui Bartilla —
și ține 80 zile — va suferi iarăși de dureri de masele sau care va mirosi rău din gură.

Ed. Bartilla-Winkler's Nachf. L. PLAN,
Wien, X., Goethegasse 7.

Se capătă în toate farmaciile. — Să se ceară pretutindeni apriat apa de dinți alui
BARTILLA. Deaunpăzi de falsificări vor fi bine plătite. La locuri unde nu se poate
căpăta, trimite cu 7 sticle cu cor. 6.50 franco.

Crema de dinți

KALODONT
70 filleri

„Insoțirea de credit în Păloș“.

CONVOCARE.

Membrii „Insoțirii de credit în Păloș“ sunt invitați prin aceasta, în conformitate cu § 20 din statute la a

VIII-a adunare generală ordinară

care se va ține în Păloș, în 15 Februarie n., respective în caz că nu se adună membrii în deajuns pentru a putea aduce decizii valide, atunci se va ține în 20 Februarie n. a. e., la 2 oare p. m., în școala confesională, cu următoarea

Ordine de zi:

1. Raportul direcțiunii și bilanțul anului de gestiune 1915.
2. Raportul comitetului de supraveghere.

Păloș, 16 Ianuarie 1916.

3. Distribuirea profitului net realizat.
4. Eventuale propuneri.

DIRECȚIUNEA.

Activa—Vagyon Bilanț la 31 Decembrie 1915 — Mérlegyszámlla 1915. dec. 31-én. Pasiva—Teher

	C	f	C	f		C	f	C	f
Cassa în urmărire — Készpénzkészlet			6205	56	Cvete vărsate — Befolyt üzletrészek			3311	—
Escont — Leszámitolt váltók			125416	—	Fondul de rezervă — Tartalékhalap			4300	—
Debitori — Adósok			568	41	Depuneri spre fructificare — Takarékbetétek			46236	25
Mobiliar — Felszerelések			100	—	Reescont — Viszleszám. váltók			123991	90
Moară — Malom			12500	—	Creditori — Hitelzők			756	66
Mașini agricole — Gazdasági gépek			5500	—	Interese tranzitoare — Átmeneti kamatok			2100	—
Cereale — Gabona			397	36	Profit curat — Tiszta nyereség			251	82
Cumpăna — Hidmérleg			700	—					
Inter. tranzitoare restante — Átmeneti hátralékos kam.			2440	—					
Inter. transit. de reescont — Átm. viszleszám. kam.			2020	—					
			182847	33					

Debit—Tartozik Contul Perdere și Profit — Veszteség és Nyereség számlia. Credit—Követel

	C	f	C	f		C	f	C	f
Interese de depuneri — Takarékbetét kamatok	2356	40			Interese de escont — Leszámitolási kamatok			15250	70
Interese de reescont — Viszleszámítolási kamatok	12382	75	14730	15	Venite dela mașini agricole — Gazd. gépek utáni jöv.			427	70
Spese — Költségek:					Venite dela moară — Malom utáni jövedelem			1280	—
Salare — Fizetések	1600	—			Venite dela cumpănă — Hidmérleg utáni jövedelem			53	12
Relut de cvartier — Lakbérilletmény	200	—			Venite dela cereale — Gabona utáni jövedelem			134	—
Chirie — Házbér	100	—			Provizioni — Jutalékok			374	15
Spese de cancelarie, încălzit, luminat etc. — Irodai költségek, fűtés, világítás	155	42							
Porto — Postai költség	42	59	2098	01					
Dare: directă și aruncuri — Adó: egyenes és pótdadó	195	08							
10% după inter. de dep. — 10% betéti kamatok után	235	64							
Profit curat — Tiszta nyereség									
			17519	70					

Păloș, 31 Decembrie 1915. — Păloș, 1915. december 31-én.

Emil T. Gheaja m. p.
președinte. — elnök.

Ilie Mafteiu m. p.
contabil-cașsar — könyvelő pénztárnok.

Direcțiunea: — Az igazgatóság:

Atanasie Grapă m. p.

Mafteiu Rusu m. p.

George Iambor m. p.

Petru Codrea m. p.

Am censurat conturile prezente și le-am aflat în ordine și consonanță cu registrele principale și auxiliare. — Jelen számlákat megvizsgáltuk és azokat rendben és a segédkönyvekkel összehangoltnak találtuk.

Păloș, în 16 Ianuarie 1916. — Păloș, 1916. január hó 16-án.

Comitetul de supraveghere: — A felügyelő-bizottság:

Nicolae Lascu m. p.

George Nedea m. p.

Ioan Andrei m. p.

Nicolae Romanică m. p.

Ioan Vocilă m. p.

Nicolae Stan m. p.

O casă,

Zidită solid, cu prăvălie și cu licoanță pentru băuturi sigilate, trafic și sare, împreună cu o grădină și o vie de 2500 de vițe, apoi o grădină de pomi cu 200 de feluri pomi bine roditori, o de vânzare, din mână liberă. Informațiuni se pot căpăta în Marktschelken Nr. 259. Șeica mare.

Un comis harnic,

afiă loc, sub condiții favorabile la Firma Ioan Comșa și Fiu, Selște (Szeliște).

5000 klg. pește sărat.

marfă bună se află de vânzare în Strada turnului Iohann Schtafel. Aleman Dragoie, Reșinar.

Sprînjini industria română!

Vasile Ban,

depozit de încălțăminte — la „Cisma mare roșie“.
Sibiu, Strada Oanei (Burgergasse) Nr. 7, Sibiu.

Atrag atenția onoratului public din loc și jur că mi-am asortat

depozitul cu ghete

de tot felul și de lux pentru copii, dame și bărbați.

Prețuri după cursul zilei

1500 părechi de beconci

cu prețul dela 20 cor până la 28 cor. Lucrați din materialul cel mai bun pentru domni, muncitori și militari.

Serviciu prompt.

Tot același depozit se află în strada Csnădiei Nr. 49 sub firma L. Ban.

Nu perdeți ocazia și va convingeți!

„FOAIA POPORULUI“

pe CÂMPUL DE LUPTĂ

se poate trimite ori-unde și cu începere de ori-când, coase aducem la cunoștință cetitorilor noștri, spre orientare, în urma mai multor întrebări ce primim mereu.

Prețul abonamentului este: 2 cor. pe timp de 5 luni de zile.

Pentru abonamente pe câmpul de luptă statorim prețul de 2 cor. pe timp de 5 luni, fiindcă știm, că suma de 2 cor. (în bani de hârtie, bancnote de câte 2 cor.) se trimite mai ușor. Schimbarea adresei altundeva, tot pe câmpul de luptă, sau mai târziu în vr'un oraș ori sat din Împatul Monarhiei austro-ungare, se face gratuit; e destul a scrie noua adresă pe o carte postală, unde să se spună însă și adresa de mai înainte.

Abonamente de acestea se pot face și din partea celor de acasă, cari doresc să trimită Foia la vr'un neam sau cunoscut de pe câmpul de luptă ori în altă parte a Austro-Ungariei.

ATELIERUL FOTOGRAFIC

din Piața mare Nr. 19

este complet renovat și înzestrat cu cele mai moderne aparate și mijloace tehnice.

Proprietarul cel nou, își va da silința să satisfacă pe deplin dorințele publicului.

Ca specialitate lucrez după fotografiile vechi și stricute, ca de pildă a celor căzuți în războiu, tablouri mari și pictate, cari vor fi cu totul asemănătoare.

Observare: Văduvele și orfanii celor căzuți în războiu vor avea scăzământ la plată.

Rugând să-mi sprîjiniți noua mea întreprindere, semnez cu stimă:

RUDOLF KUNTE, fotograf

Sibiu, Piața mare Nr. 19.

vis-à-vis de prăvălia lui Fuchs.